

SEZGIN KAYMAZ
Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir

April Yayıncılık, 2017-2019 (2 baskı)

© 1997 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1997-2016, İstanbul (11 baskı)

İletişim Yayınları 401 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 56
ISBN-13: 978-975-05-3369-3
© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2022, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021). Diğer kitapları: *Farfara* (April Yayıncılık, 2017), *Nefha* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2018), *Benyusuf* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2019).

Özde ben bir insan olmaya geldim...

- NİMRE DEDE

Uzunharmanlar'da bir akşam vakti, Ruşen Sokak 14 Numara'nın önüne orta boy bir pikap yanaştı. Şoför arabadan atlayıp kasanın arka kapağını açarken komşu evlerin perdeleri de birer ikişer aralanmaya başladı. 14 Numara'nın yeni kiracısı olduğu anlaşılan iyi giyimli genç adam, ağır kolilerden birini kucaklamış, dizinden de destek alarak soluya soluya ilerlemeye çalışan şoförün önünden seğırtip el çantasından çıkardığı koca anahtarla iki kanatlı ahşap kapının tek kanadını açtı. "Sen şimdilik şöyle bırak ustacım!" dedi eliyle içeriyi göstererek.

Şoför ıkına sıkına eğilip koliyi kapının hemen girişine bırakırken, bakkalın kızı Nursel de yanına sinmiş, perdenin aralığından taşınma merasimini izleyen anasını dürttü.

"Ne var ki o koca koca kutularda?"

Anası burnunu cama iyice yaslayıp sırttı.

"Pek de ağır baksana!" dedi. "Şöfer nası ihliyo valla."

Kolilerin altında ezilen şoförün hâli 11 Numara'daki Havvanım'ın da ilgisini çekmişti. Pencerenin önüne dizilmiş çocuklarının arasındaki mevziini genişletmeye çalışarak kıcıyla sağa sola devindi. Camı buharlaya buharlaya söylendi:

"Adamcaazın beli kayacak ayol!"

Ailenin en büyük çocuğu Ayla anasının buharladığı camı homur homur silerken cevap yetiştirdi:

“Hee... Kethüda sanki! Noolur bi ucundan da şu tutuverse!”
Küçük oğlan Kemal, burnunu burguladığı işaretparmağını çekmeden ablasını aşağıladı:
“O tutamaz ki, salak mısın nesin!”
Kemal’in kıcını hırsıyla çimdiklerken oğlanın çığlığını basturarak bağırdı Ayla:
“Anne kız! Şuna bi şey söyle. Yine burnunu karıştırıyo.”
Havvanım Ayla’yı dirseğiyle geriye itip Kemal’e şamarı indirdi.
“Bari oraya sıvama domuzun piçi. Sıtkım sıyrıldı cam silmekten.”
Kemal ağlaya ağlaya sedirden inip odanın ortasına kaçarken Ayla anasının dikkatini yeniden 14 Numara’ya çekti:
“Bekâr mı ki bu herif?”
“Bekâr... Keşke evli olaydı.”
Anasına küskün küskün baktı Ayla.
“Niye ki?”
“Niye olacak, evli olaydı çekip gitmesi daha kolay gelirdi.”
“Gider mi diyosun?”
“Göndeririz göndeririz. Şimdiye kadar kimseyi oturttuk mu orda? Vakitlicene gönderecez Alah’ın izniyle.”
“İzin Allah’tan!” dedi Ayla.

*Ya her şeyim ya hiçim,
Sorma dünyam ne biçim,
Bir kördüğüm ki içim,
Çözdükçe dolaşiyor.*

- ŞEVKET RADO

Kolileri taşıma işini bitirince arabanın kasasına yaslanıp derin derin soluklandı şoför. “Musa Abi...” dedi fosurdayarak “Ne vardı bu kutuların içinde allâsen? Adam ölüsü gibi, imanım gevrediyse valla.”

“Kitap!” dedi Musa. “Sadece kitap. Seni de yordum ama...”

“Naaparsın, işimiz bu. Eh... Hadi bana müsaade.”

Musa cüzdanını çıkarıp adamın parasını ödedi.

“Allah bereket versin,” dedi adam. “Daha iyi yerlere de göçmek nasip etsin.” Arabanın kapısını açıp yerine yerleşti.

“Sağ ol var ol da, daha iyi yerlerde gözüm yok. Ben bu sokağa özellikle taşındım. Çok sevdim buraları. Hadi uğurlar olsun.”

“Allah razı olsun.”

Musa durumun farkındaydı, çok fena gıcık kapmıştı. Pikap uzaklaşırken pencerelere yapışmış meraklı kafalara şöyle bir baktı. İçin için söylenip omuz silkti, eve girdi, kapıyı gürültüyle kapattı.

Küçük ama geniş holde birbirine cepheden bakan iki kapıdan soldakini açtı girer girmez. Evi tuttuğu gün, bu odada kalmaya karar vermişti. Kolunu içeri uzatıp duvarı yoklayarak elektrik düğmesini buldu, çevirdi. Sarı ışık akşamın alacasına alışmış gözlerini gıdıklayınca parmak eklemeleriyle gözkapaklarını kaşıyarak doğru karşı duvara yürüdü, demir karyolanın hemen yanındaki yüklüğü açtı. Ortadan kalın bir dilme atılarak ikiye bölünmüş, ba-

yağı bir eski zamanların gusül dolabını gözüyle ölçüp biçti. “Sığması lâzım...” dedi. Sonra hole çıkıp en yakındaki kolinin bandını yırttı, kapağını kaldırdı. Kucaklayabildiği kadar çok kitap kucaklayıp odaya geri döndü. Yan yana dizdiği takdirde sığdıramayacaktı, dipten başlayıp odun istifler gibi üst üste yığmaya başladı. Adlarını ve yazarlarını dışarıya getirmeyi ihmâl etmiyordu ki açar açmaz görünsün neymiş kiminmiş. Diğer kitapları da getirmek için odadan tekrar çıktı.

Musa ışığı açtığında perdeleri kapamayı unuttuğu için 13 Numara’dakiler, babaları hariç, camdaki aile boyu gözlemlerini rahat rahat sürdürüyorlardı.

“Bu çocuk talebe galiba,” dedi Bakkal Mustafa’nın kızı Nursel.

“Belki de öğretmendir, ne biliyon?” diye kızıyla kafa buldu Remziye Hanım. “Hem de bekâr.” Kikirdeyip kızının böğrünü dirsekledi.

“Amaan!” diye terslendi Nursel. “Bekâr mekâr... Bana ne!.. Mahallecek didinip kovmayacak mıyız nasılsa.”

Remziye Hanım sırtıyordu. Kızının damarına basmaya devam etti:

“Ne bileyim anam... Bana pek heves ettin gibi geldi.”

Nursel de anasının böğrünü dirsekledi.

“Ne sayıklıyon Allah aşkına!”

O esnâda, az önce burnunun tatağını cama sıvadığı için ağır bir şamarla pencere önünden odanın ortasına sürülen Kemal’in yerine genişçe yayılmış 11 Numara’daki Havvanım, çenesini gerdanına doğru bastırıp dişlerinin arasından dıt diye geçirdi. “Bu herif aile terbiyesi görmemiş anam!” dedi, “Işığını açtın, perdelerini ört bari de mi? Hiç utanmaz, donunu da çıkarır birazdan bu.”

“Hi hi hi.”

“Gülme Ayla!”

“Sen ne gülüyon madem?”

“Ben sinirimden gülüyom. Sen gibi zevkimden değil.”

*Özü yanık olan bilir,
Benim ne sözüm var köre?*

– Derviş MEHEMMED

Musa dolaptan bozma yeni kütüphanesine üçüncü koliyi de yığıldıktan sonra eğilip kalkmaktan tutulmuş belini çıtlatmak için ayağa kalkıp vücudunu geriye doğru büktü şöyle. Perdenin açık olduğunu da, karşıkların camlara dizilmiş kendisini seyrettiğini de o zaman fark etti. “Şunlara bak!” diye söylendi dışlerinin arasından. Üstlerine yürür gibi pencereye atıldı, hırsıyla çekip örttü tek kanatlı perdeyi. Sonra da kenardan hafifçe aralayıp hâlâ bakıyorlar mı diye göz attı karşı tarafa. Tıpkı kendisi gibi perdeyi aralamış, kenardan kenardan göz atanlarla göz göze geldi. “Bakın bakalım bakın!” dedi homur homur. “Aferin size!”

Nursel, “Kapattı kız!” diye hayıflanıyordu karşıda.

“Eh madem...” dedi Remziye Hanım, “Kapattığına göre bakmamızı istemiyo taabi. Sen de kapat.”

Musa’nın perdeyi örtmesi 11 Numara’daki Havvanım’ın da keyfini kaçırmıştı. Cama sırtını dönüp sedire bağdaş kurdu. “Aylaa...” dedi, “Kalk bi çay demle de içelim. Televizyonda da Türk filmi var ne güzel. Çok acıklıymış hem.”

“Niye hep ben demliyomuşum?”

“Kalk kız! Deli etme beni akşam akşam.”

“Yaa bi de küçük kızımın eli iş tutsun yaa!”

Havvanım’ın küçük kızı Leyla, anası tarafından hep kayırılacağı-

nı bilmenin huzuruyla şımarđı, ağızındaki sakızı balon yapıp gıcık gıcık baktı ablasına.

Ayla odadan söylene söylene çıktı, çıkarken de bütün hıncını kapıdan aldı.

“Kemalim... Gel len barışalım... Gel bi kucağıma!” dedi Havva-nım. Der demez de oğlanın halının altına soktuğı elini görüp “Bak domuzun piçine!” diye bağırdı, “Şimdi de halıya sürüyo sümüğü-nü! Gel de bi patlatıyım, gel!”